

Autor: The Saker

Evropa se nachází ve stavu volného pádu, o tom už nemůže pochyb. EU ve skutečnosti sužuje několik zásadních bolestí zároveň – a každá z nich má dostatečný potenciál na to stát se katastrofou. Pojdme se na ně postupně podívat.

EU o 28 členech nedává ekonomický smysl

Do očí nejvíce bijícím problémem EU je skutečnost, že naprosto postrádá ekonomický smysl. Zprvu, zraje 50. let, šlo o malou skupinku nepříliš odlišných států, odhodlaných integrovat své ekonomiky: tzv. Vnitřní šestku, která založila **Evropská společenství (ES)**: Belgii, Francii, Západní Německo, Itálii, Lucembursko a Nizozemsko. V 60. letech se k tomuto jádru připojilo dalších sedm zemí (Vnější sedmička), která nestála o členství v Evropských společenstvích, ale chtěla se přičlenit k **Evropskému sdružení volného obchodu (EFTA)**. Jednalo se o Rakousko, Dánsko, Norsko, Portugalsko, Švédsko, Švýcarsko a Spojené království. Společně lze tyto země označit za blok víceméně pokrývající „většinu západní Evropy.“ Přes své nedostatky reflektovaly smlouvy skutečnost, že účastnické země mají mnoho společného a jejich národy chtějí spojit své síly. Po roce 1960 se stal kurz evropské integrace velice složitým, a přestože nepostupoval přímou linií, ve výsledku dospěl i přes četné dílčí nezdary k nekontrolovatelnému růstu, ne nepodobnému zhoubnému nádoru. Dnes se EU pyšní 28 (!) členskými zeměmi, které pokrývají i oblasti tradičně označovanou za „střední“ a „východní“ Evropu – a dokonce i bývalé sovětské pobaltské republiky. Přestože však byla tato expanze pro evropské elity lákavá z ideologických důvodů, postrádá bohužel toto masivní rozšiřování ekonomický smysl. Co mají společného Švédsko, Německo, Lotyšsko, Řecko a Bulharsko? Pochopitelně dosti málo.

EU stojí na pokraji sociálního a kulturního kolapsu.

Praskliny už se začínají projevovat i na povrchu. Řecká krize a hrozba „Grexitu“ může uvést

do pohybu dominový efekt, který postihne i zbytek tzv. „PIGS“ (Portugalsko, Itálie, Řecko, Španělsko). Důsledky těchto krizí ohrožují dokonce i Francii. Evropská měna – euro – je „měnou bez mise“: má podporovat německé či řecké hospodářství? To nikdo neví – alespoň ne oficiálně. Ve skutečnosti si samozřejmě všichni uvědomují, že celému ansámblu šéfuje Frau Merkelová. Řešení-záplaty, s nimiž přicházejí eurobyrokraté, poskytují pouze odklad, nikoliv skutečné řešení očividně systémového problému: zcela umělé povahy EU s 28 členskými státy.

Co se zjevného řešení – tedy vzdát se šíleného snu o EU s 28 členy – týče, zůstává politicky zcela nepřijatelný, takže se o něm nelze ani zmínit, protože se jej všichni bojí.

EU stojí na pokraji sociálního a kulturního kolapsu

Nepopíratelná skutečnost je stejně jednoduchá jako tvrdá:

EU nedokáže přijmout tolik uprchlíků.
EU postrádá prostředky jak je zastavit.

Masivní příliv uprchlíků představuje pro země EU velice zapeklitý bezpečnostní problém, na jehož řešení postrádají země EU prostředky. Všechny členské státy mají k dispozici tři základní nástroje, kterými se chrání před nepokoji, zločinem nebo invazí: speciální/bezpečnostní služby, policii a armádu. Naneštěstí však ani jedna z nich nemá kapacitu vypořádat se s uprchlickou krizí.

Bezpečnostní služby jsou v konfrontaci s uprchlickou krizí beznadějně zaplaveny. Mimo to jsou obvyklé cíle (profesionální zločinci, špióni, teroristé) v běžné uprchlické vlně doširoka rozptýleni. Uprchlíky tvoří zejména rodiny, často rozšířené rodiny, a i když někdy zahrnují zločinecké gangy, rozhodně to nebývá pravidlem. Bohužel, řekněme 10% kosovských drogových dealerů poškodí pověst všech kosovských uprchlíků a nakonec se s nimi se všemi nakládá jako se zločinci. Konečně bezpečnostní/tajné služby spoléhají ve velké míře na informátory a zahraniční gangy nelze snadno infiltrovat. Často se domlouvají obtížným jazykem, který si dokáže osvojit jen hrstka místních jazykových specialistů. Následkem toho zpravidla nemají evropské bezpečnostní složky ponětí, s kým mají při řešení bezpečnostních problémů co dočinění, kdyby jen z důvodů nedostatku personálu a prostředků pro to, vypořádat se s tolika lidmi.

Policisté mají oproti nim řadu výhod: jsou doslova všude a většinou mají dobré povědomí o svém „rajonu.“ Jejich pravomoci jsou však značně omezené a pro většinu svých úkonů potřebují soudní příkaz. Policisté se nejčastěji zabývají místními zločinci, přičemž uprchlíci nejsou ani místní, ani zločinci. Smutnou skutečností, že policisté se v rámci uprchlické krize angažují nejčastěji jako pořádková policie, což lze jen stěží pokládat za řešení čehokoliv.

Co se týče armády, může tak nanejvýš pomoci uzavřít hranici. V některých případech může asistovat policii v případech občanských nepokojů, ale to je asi tak všechno.

A tak nemají státy EU ani prostředky k uzavření svých hranic či deportaci většiny uprchlíků, ani možnost je kontrolovat. Jistě, vždy se najdou politici, kteří slíbí, že pošlou všechny uprchlíky **zpátky domů**, což je očividná a tupá lež. Drtivá většina uprchlíků prchá před válkou, hladem nebo zoufalou chudobou a žádném případě je nikdo nepošle zpět domů.

Nechat je v Evropě se ovšem jeví podobně nemožné, přinejmenším v kulturní rovině. Navzdory veškeré superpozitivní propagandě o integraci všech ras, vyznání a kultur zůstává realitou, že EU nemůže těmto uprchlíkům nabídnout vůbec nic, k čemu by se chtěli integrovat. Přes všechny své problémy a nedostatky USA nabízejí alespoň „americký sen“, který – jakkoliv chimérický může být – nepřestává inspirovat lidi po celém světě, hlavně ty nevzdělané a prosté. Nejen to: americká společnost totiž fakticky je akulturní. Zkuste si ostatně odpovědět, co to vlastně je „americká kultura“? Jestli vůbec něco, pak jde skutečně o „tavicí kotlík“ namísto „salátu“ – tedy že vše, co se dostane do kotle, ztratí svou původní identitu, i když se výsledná směs ani neblíží opravdové původní kultuře, přinejmenším v evropském slova smyslu.

Evropa se Ameriky zásadně liší, nebo bych možná měl říct „lišila“. Dřív existovaly skutečné a hluboké kulturní odlišnosti i mezi jednotlivými oblastmi a provinciemi každé z evropských zemí. Baskové rozhodně nejsou Katalánci, Marseillan není Bretonec atd. Co se týče odlišnosti Řeků a Němců – jsou jednoduše obrovské. Následkem současné uprchlické krize se identita a životní styl všech evropských kultur ocitnul v přímém ohrožení. Často z toho bývá viněn islám, ale afričtí křesťané se neintegrují o nic lépe. Ani křesťanští Cikáni, jen tak mimochodem. Následkem toho dochází ke střetům doslova všude – v obchodech, na ulicích, ve školách atd. V Evropě nenajdeme jedinou zemi, kde by tyto střety neohrožovaly sociální řád. Tyto konflikty ústí ve zločin, represe, násilí a ghettoizace imigrantů i místních, kteří opouštějí své tradiční čtvrti a stěhují se pryč od imigrantů.

(Poznámka: Mí američtí čtenáři si možná řeknou „No a? V USA máme taky ghetta.“ To, co Francouzi označují jako „*zones de non-droit*“ (zóny bez zákona), je mnohem horší než cokoliv v USA. Uvědomme si také, že žádná z evropských zemí nemá obří militarizovaný policejní sbor, kterým dnes disponuje každé větší americké město. Stejně tak nemají nic podobného Národní gardě. Neblížším ekvivalentem jsou pořádkové oddíly jako francouzské CRS, ale i ty mají své limity.)

Pro ty, kdo to neviděli na vlastní oči, není jednoduché popsat míru rozčilení, které většina Evropanů v přímé souvislosti s imigrační krizí pociťuje. A jelikož establishment označuje každého, kdo toto rozhořčení a frustraci vyjádří, za „rasistu“ nebo „xenofoba“ (platilo to až donedávna, teď se to postupně mění), tento hněv zůstává z větší části uvnitř – přesto však znatelný. Samozřejmě jej cítí také imigranti. Každý den. A znovu, právě proto v Evropě nedochází k replikaci amerického modelu „tavicího kotlíku.“ Evropa může nabídnout statisícům uprchlíků jedině tiché nepřátelství, rozhořčení, znechucení a bezmoc. Dokonce i ti z místních, kteří sami byli uprchlíky (např. imigranti ze severní Afriky) jsou nyní znechucení a k vlně nově příchozích se chovají krajně nepřátelsky. A – přirozeně – ani jediný z uprchlíků přicházejících do Evropy nevěří v nějaký „evropský sen.“

Konečně pak tito uprchlíci představují nesmírnou zátěž pro místní ekonomiky a sociální služby, které nemají kapacity vypořádat se s takovým přílivem nuzných „klientů.“

Předpověď pro dohlednou budoucnost se jeví jasně: stále více téhož, jen horšího; dost možná výrazně horšího.

EU je pouhou kolonií USA, která nedokáže bránit vlastní zájmy

EU ovládá třída lidí zcela ve vleku a službách Spojených států. Nejlepším příkladem tohoto neblahého stavu budiž libyjské fiasko, v jehož rámci USA a Francie dokonale zničily nejvyspělejší africkou zemi jen proto, aby stovky tisíc uprchlíků mohli přelout Středozemní moře a hledat v EU útočiště před válkou. Jde o velmi snadno odhadnutelný výsledek – přesto evropské země neudělaly nic pro to, aby mu předešly. Ve skutečnosti všechny tyto Obamovy války (Libye, Sýrie, Afghánistán, Irák, Jemen, Somálsko, Pákistán) uvedly do pohybu obří vlny uprchlíků. Přidejte k tomu chaos v Mali a Egyptě, chudobu na africkém kontinentu a máte masový exodus, který nezastaví žádné zdi, příkopy ani slzný plyn. A jako by to nestačilo, dopustila se EU politické a ekonomické sebevraždy tím že dovolila Ukrajině propadnout se do masivní občanské války 45 milionů lidí, která zcela zničila hospodářství a nastolila *bona fide* nacistický režim. Ani tento výsledek nebylo obtížné odhadnout, eurobyrokraté se ale zmohli jen na neúčinné hospodářské sankce proti Rusku, které ve výsledku konečně poskytly ruskému hospodářství potřebný impulz, aby se začalo diverzifikovat a vyrábět doma namísto všeobecného dovozu.

Připomeňme si, že Evropa byla po 2. světové válce v podstatě okupovaným územím. Sověti zabrali východní a centrální část kontinentu a USA/Británie tu západní. Všechny nás naučili myslet, že lidé žijící pod „útlakem“ toho, co americká propaganda označovala za „Varšavskou smlouvu“ (ve skutečnosti se jednalo o „Organizaci Varšavské smlouvy“) žili méně svobodně než ti pod „ochranou“ Organizace severoatlantické smlouvy. Když odhlédneme od skutečnosti, že termín „Severoatlantická“ byl úmyslně vytvořen, aby svázel západní Evropu s USA, jedná se v první řadě o to, že – i když v mnoha ohledech lidé na Západě skutečně požívali více svobod než ti na Východě – *ani Angloameričany okupovaná část Evropy nikdy znovu nenabyla své suverenity*. A stejně jako si Sověti pečlivě ve všech východoevropských zemích vychovávali místní soudružské elity, odehrával se tento proces i na Západě pod taktovkou Američanů. Zásadní odlišnosti se objevily až v 80. a 90. letech, kdy se celý sovětský systém zhroutil, zatímco ten americký následkem kolapsu nepřítele posílil. Pokud něco, tak americká kontrola nad EU po roce 1991 ještě zesílila.

Skutečnost je velice jednoduchá: EU je americkou kolonií, ovládanou americkými loutkami, neschopnými postavit se za základní a zjevné evropské zájmy.

EU se nachází v hluboké politické krizi

Až do konce 80. let existovaly v Evropě jakési „skutečně“ opoziční „levicové“ strany. V Itálii a Francii se vlastně komunisté téměř dostali k moci. Jakmile se ale sovětský systém zhroutil, veškerá evropská opozice buď zmizela, nebo byla systémem kooptována. A tak se – podobně

jako v USA – stali z trockistů takřka přes noc neokonzervativci. Následkem toho přišla Evropa i o poslední zbytky opozice proti anglo-sionistické říši a stala se „politicky zpacifikovanou“ krajinou. Co Francouzi označují „*la pensée unique*“ nebo „jednomyslnost“ zcela triumfovala – nebo by tak alespoň člověk usoudil z obsahu korporátních médií. Z politiky se stalo divadlo **kabuki**, kde různí herci předstírají, že řeší skutečné otázky, přestože ve skutečnosti mluví výhradně o vymyšlených a uměle vytvořených „problémech,“ které následně „vyřeší“ („sňatky“ homosexuálů jsou skvělým příkladem). Poslední smysluplnou zbývající politikou v EU tak zůstává separatismus (skotský, baskický, katalánský atd.), kterému se ale doposud nepovedlo vytvořit skutečnou alternativu.

V tomto překrásném novém světě předstírané politiky se nikdo nezabývá skutečnými problémy. Ty tedy nejsou řešeny, ale jen zameteny do dalších voleb pod koberec, což nevyhnutelně situaci dále zhoršuje. Co se pak týče anglo-sionistických vládců EU, nezajímá je, co se děje – dokud a pokud to přímo negativně neovlivní jejich vlastní zájmy.

Člověk by mohl říct, že Titanic jde ke dnu, zatímco kapela zvesela hraje – a příliš by se nemýlil. Všichni sice kapitána a důstojníky nenávidí, ale nikdo neví, koho dosadit na jejich místo.

Úvaha Sakera **Europe in free fall** vyšla na stránkách autora 27. srpna 2015. Původně byla publikována na stránkách UNZ Review.